

Božično drevesce.

o hodil po svetu nebeški Gospód,
Prisrčno je ljubil otroke;
Zató so pa k njemu hitéli povsód,
Da nanje pokladal je róke.

Otroci! v nebesih je Jezus sedàj
In k njemu ne morete iti;
Nocój pa, nocój on zapustil je raj,
Ker hoče se vam pridružiti.

Sebój vam prinese prelepih daril,
Da bote se vsi radovali.
Kedó pa najlepše stvarí bo dobil?
Ivanek nedolžni in mali.

Vže bliža se Dete, vže tukaj je, glej!
 Poklekni in skleni ročice.
 Drevesce prinaša božično, ki z vej
 Visé mu igrače, slaščice.

Noč, zima je zunaj, tñ svitlo, gorkó,
 Sin božji vsa srca ogréva.
 Vzbudilo življenje se bujno, novó
 V predvéčer je svetega dnéva.

Veséli se mila, brezskrbna mladóst,
 Otroci radujte se mali!
 Čistejše je ni, nego vaša radóst,
 Nebó se vam v duši zreáli.

F. Krek.

V i d a.

Bilo je po póludne pred svetim večerom, da so nesli Ramačevo detetce k svetemu krstu. Huda zima je bila óno leto. Debel sneg je ležal po širokem polji in ledene cvetice po oknih se vže dlje časa niso odtajale noben dan. Ni čuda, da so mati s težkim srcem pričakovali vračajočih se kumov (botrov). Bali so se, da bi novorojenčku ne škodoval hud mraz. Ob večernem mraku se vrneti kuma, in materi je odleglo. S pravim, materinim veseljem objemajo nedolžno detetce, ki je bilo krščeno na imé Vide. Srečen dan je bil to za vso Ramačevo družino. Posebno sta bila vesela bratec Ivanek in sestra Milka; niti ločiti se nista mogla od svoje nove sestrice. Da bi jima bila oče in mati dovolila, igrala bi se bila po ves dan z njo, kakor s kako igračo. Mala Vida je pa tudi bila kaj ljubeznívo detetce. Temni, kodrasti laski so pokrivali nje drobno glavico in izpod čela jej je igralo dvoje nedolžnih, modrih očesec.

„Vidka bode zdaj malo zaspala,“ rekó oče, „odpravita se v óno sobo in prosita nebeško Dete, katero pride to noč na zemljo, da vama prinese kaj lepega.“ Oče Ramač so bili svojima otrokoma pripravili lepo božično drevesce. Lepó je bilo nakičeno z raznobojnimi trakovi in raz smerekove veje je viselo vse polno sladkih smôkev in raznovrstnih slaščic.

V tem je nastala temna noč. Željno sta pričakovala Ivanek in Milka ónega trenutka, kadar ju bodo oče poklicali pod razsvitljeno drevesce, da si poiščeta vsak svojih daril.

Oče Ramač so bili pobožen mož in so vzrejali svoje otroke v pravem krščanskem duhu. Zatorej pokličejo otroka pred-se in jima rekó: „Nocoj je sveta noč; vesoljni katoliški svet se nocoj raduje prihoda odrešenikovega na svet. Tudi za vaju otroka ima ta večer mnogo veselega. Veselita se daril, ki vama jih prinese nebeško Dete. Moliti hočemo sveti rožni venec in potem z blagoslovljeno vodo pokropiti po hiši, da s tem pobožnim opravilom izprosimo božjega blagoslova iz nebes.“ — Rada sta otroka slušala očeta in lepó ju je bilo videti, kako sta s povzdignjenima rokama molila z očetom.